

74. seminář ASTROTHEOLOGIE Ing. J.Popelky

Boží Individuality. Setkání nejniternějšího s nejzevnějším.

(Dům techniky OV-Mar. Hory 6.11.2010)

Proč zde dneska jsem? A proč jste tu dnes vy? Vždyť všechno již bylo řečeno.

Jedna posluchačka, která je zde, mi posílá básničky. Můžeš mi říct, jakým způsobem to v tobě vzniká? Předpokládám, že vstoupíš a obrátíš se do sebe...

Posluchačka: Já nikam nevstupuji. Jsem pořád tak, jak jsem. Jsou nějaké prožitky, vzdálené či aktuální a je to něco, čím žiji, naladím se na to a něco se ve mně najednou zviditelní. Třeba na něco pomyslím či se ladím, vlastně nedělám vůbec nic, ono si mě to samo vede. Něco ve mně se chce takto vyjádřit. Není to jakože se chce vyjádřit osobnost, ale vnitřní Já. To nejde slovy přesně popsat.

J.P.: To je škoda, že to nedokážeš popsat.

Posluchačka: To ale není škoda.

J.P.: A co ty (k druhé posluchačce), jak bojuješ?

Další posluchačka: Dobře.

J.P.: Tvoje poslední situace nebyla zrovna nejrůžovější.

Posluchačka: Jsem za vodou.

J.P.: Co se odehrálo, že jsi za vodou?

Posluchačka: Našla jsem sama sebe a konečně jsem pochopila, co jsi mi vštěpoval do hlavy, že vnitřní klid Boha naleznu uvnitř sebe sama. Jsem přesvědčena, že jsem Ho konečně našla.

J.P.: Potlesk. ☺ Já osobně nyní zažívám trošku náročnější období. V zaměstnání mám neskutečný frmol, doma si sám maluji, škrábu stěny apod. Přesto musím říct, že když se obracím do nitra, pozoruji, že se Boží přítomnost velmi silně zpřítomňuje a zesiluje. Cítím, že se Bůh více přibližuje lidskému povrchu, až k povrchu celé zeměkoule a myslím, že v nejbližší době lze očekávat, že se začne angažovat zvýšeným způsobem ve věcech tohoto světa. Mnoho lidí má nyní pocit, že je jejich život složitější. Obzvláště ti, kteří něco duchovně hledají. Myslím, že v tomto roce 2010 si ještě musí lidé hodně věcí prožít, odčinit, a předpokládám, že od příštího roku se začnou dít nějaké změny, které by měly tento systém přivést někam jinam.

Pokud si dá někdo tu námahu a bude vnitřně pracovat, myslím, že by výsledky měly být v této době mnohem snadněji dosažitelné než tomu bylo kdysi. Boží přítomnost se stupňuje a Bůh se přibližuje lidskému vědomí. Pokud někdo dlouhé roky meditoval a nic neobjevil, tak nyní by pravděpodobnost setkání s Bohem měla být větší. Říkáš, že vnitřní klid najdu v sobě. Když se tedy do sebe obrátíš, tak co zažíváš, najednou se uklidníš a máš nějaké příjemné pocity anebo vnímáš ještě něco jiného?

Posluchačka: Nacházím v sobě vyrovnanost, pocit určitého naplnění, blaženosti, spokojenosti, a vedla k tomu nesmírně zdlouhavá a náročná cesta. Jsem vděčná, že jsem se tohoto stavu mohla dočkat a dožít. Asi to nedovedu lépe vyjádřit než tak, jak to nyní spontánně cítím. Setkáváním s Tebou jsem hodně věcí začala řešit jinak, předtím jsem vše řešila jiným způsobem a zatěžovala jsem se hloupostmi, naprosto zbytečnými věcmi. Udělala jsem si v sobě pořádek a jasno a nyní vnímám opravdu to podstatné a důležité a to je souznění s mým nitrem a s vesmírem a spolupráce s Božím posláním. Možná nevolím úplně přesná slova, ale jsem si konečně plně vědoma, že to, co jsem hledala celý život kolem sebe a v těch druhých, je hledání uvnitř mne samotné. Tam je ten prostor či nejpodstatnější úsek celého našeho lidského bytí.

J.P.: Já vím, ale je zvláštní, že člověk, který nějakým způsobem cítí, že ho lákají duchovní nauky, tak v každé knížce se může dočíst, že to, co se hledá, je uvnitř. Určitě ses s touto myšlenkou také roky setkávala, a nyní říkáš, že jsi objevila takovou zásadní věc.

Posluchačka: Pracovala jsem na sobě.

J.P.: A ta práce spočívala v tom, že ses snažila dostávat dovnitř? A co jsi tam strkala, ruku anebo hlavu?

Posluchačka: Ne. Duši a srdce.

J.P.: Když člověk zažívá Boží přítomnost, pořád nemůže pochopit, jak je to možné, když existuje naprosto reálná Bytost, že je nepoznaná a že Ji člověk nevnímá. ON je reálnější než vy! My, kteří jsme mnohem méně reálnější než ON, to méně reálně vnímáme a TO, co je mnohem reálnější, máme pocit, že neexistuje. Jak ON to mohl dokázat?

Posluchačka: Jsou určité prožitky a pocity, které, když prožiješ a ony nejsou v souladu se Mnou, jsou obrácené proti Mně – JEMU. Když se jimi podvědomě zabývám a hodně ve mně leží celý život a nemůžu se přes ně dostat, dokud se od nich nějak neosvobodím, to znamená, že je prohlédnu, protože jinak mi stále budou bránit vidět pravdu, vidět sebe takovou, jaká doopravdy jsem. To máme tak od dětství, od nejrůznějších pocitů křivdy, agrese apod., souvisí to tedy se vším, co prožíváme od malička.

J.P.: Důležitý moment, kdy člověk v sobě něco objeví, a přichází klid, je to, že tento klid by ti měl ukázat, že jsi našla něco důležitého a podstatného, a že už nemusíš hledat. Najednou bys měla cítit osvobození od určitých tlaků a nutkání, protože už nebudeš pociťovat touhu chodit za nějakými lidmi, kteří by ti měli poradit, nebudeš už číst knihy, aby ses něco dozvěděla, ale máš dělat tu věc, že to, co jsi v sobě objevila, máš jen rozvíjet, zesilovat a stupňovat.

I já to zažívám, když se setkávám s lidmi, kteří něco duchovně hledali a myslí si, že našli nějaké duchovní poznatky a já jim někdy odpovím, a oni řeknou, že to tak není. Kdysi jsem se hádal. Dnes je již ve mně klid. Vždycky každého nechám, ať si vykládá, v co věří, já se obracím do nitra, vnímám přítomnost Boha a je mi dobře. Proto jsem se ptal, proč tu jsem proč tu jste vy. Říkal jsem včera jednomu člověku, se kterým jsem vedl diskusi: Kdyby zde stál samotný Ježíš Kristus a něco by mi vykládal, nebudu mu věřit. Jinak řečeno: Nebudu to brát proto, že by to byl samotný Ježíš Kristus. Vždycky se obrátím na Toho, který je ve mně, v mém srdci a Ho bych se ptal, zda to, co je mi sdělováno, jsou Boží myšlenky a souhlasíš s tím? Pokud by mi bylo z nitra řečeno, že to, co přes Ježíše přichází, je pravda, a Ten, který je v mém srdci, by mi to potvrdil, začal bych si uvědomovat výjimečnost Ježíše Krista, že neustále sděluje Boží myšlenky. Ale tuto jistotu získám z nitra a ne od toho, kdo přede mnou stojí a může to být Ježíš Kristus, o kterém píše Bible a o kterém se všichni domnívají, že je to ztělesněný Bůh. A nakonec, co bych zjistil, kdybych se ptal Toho, který je moudrý v mém srdci. Řekl by mi, že to nejsou myšlenky Ježíše, ale to jsou myšlenky Mé, který sídlí jak v mém srdci tak v srdci Ježíše.

Za těch sedm let, co se zde scházíme, jsem opravdu sdělil vše, co člověk potřebuje vědět, aby našel Toho Někoho. Pro toho, kdo nemá ještě jistotu v nalézání Toho Podstatného, je jistě přínosné, že se může setkávat s někým, kdo už tyto zkušenosti má. Pokud má někdo praktické zkušenosti s tímto setkáváním, každopádně je připraven pomáhat v tomto procesu jiným lidem, ale nebude pomáhat tak, že bude zanášet jejich mysl nějakými vědomostmi. To nejvyšší, co je, je to, že se člověk naučí stýkat s Bohem. Pokud má každý člověk zkušenost setkávání se s pravým Bohem, je to zázrak a člověk si uvědomuje, že je to skoro neřešitelné, aby se toto někomu podařilo, ale pokud má člověk čisté a upřímné srdce, je to opravdu možné, aby dával ostatním pokyny či návody, jak navázat setkání s Bohem. Já intenzivně dvacet let dennodenně medituji. Někdy přišel nějaký výsledek, potom zase dlouho nic a zas

nějaký prožitek. Někdy přicházely prožitky častěji, že jsem měl pocit, že se ani nedají ztratit. Zase se ztratily. Nyní mám pocit, že to ani není možné to nezažívat. A pokud je stav, kdy to nezažívám, hned srovnávám, kdy jsem to zažíval a kdy to nezažívám, kde je chyba. Je těžké uvěřit tomu, že všechno dělá Bůh. I to, když jsem původně vznikli a začali existovat jako bytosti v duchovním světě, kdy prožitek Božství byl pro nás úplně samozřejmou věcí, a že potom došlo ve vývoji k tomu, kdy lidstvo odpadlo od Boha a ztratilo vědomí Jeho přítomnosti, to vše způsobil Bůh. To nebylo tím, že by člověk hřešil, a tím pádem by se Bůh na něj naštvál a vyhnal ho z ráje a vzal mu tak vědomí přítomnosti Boha. To byl všechno vědomý Boží akt.

Dotaz posluchačky: Zkoušel nás?

J.P: Nezkoušel. Cožpak je myslitelné nitro bez vnějšku? Kde je nitro, musí být vnějšek. A naopak. Není ale vnějšek jako vnějšek. Tato planeta je zvláštní. Nejen zvláštní v naší sluneční soustavě, ale v celém hmotném vesmíru a také v duchovním světě. Tato planeta představuje tu nejvíce zevní úroveň stvoření. není jiné úrovně, kde by bylo vědomí tak orientováno navenek jako na této planetě. Pokud jdete ven, dá se říct, že slábne přítomnost Boha. Pokud dojdete ve vnějším svět hodně navenek, je jasné, že Boží přítomnost tam bude skoro nulová. Bůh to musel podstoupit, protože Jeho přirozenost Mu velí, že ON, ten nejniternejší musí obsáhnout vše ve stvoření. Co by to bylo za Boha, který by existoval v nějakém vnějším projevu, ale současně by věděl, že jsou nějaké vnější roviny, které jsou úplně maximálně zevní a tam by nevstoupil. Musel by si říct, že na to nemá. Anebo by si řekl: No, možná ano, ale nebudu moc riskovat, protože to bude spojeno s velkým utrpením. To si Bůh nemůže říct. Bůh se musí dostat všude. To znamená, že se nitro musí projevit navenek. Pokud existuje ta nejzevnější rovina, pro toho Nejniternějšího je to výzva a povinnost, aby tam vstoupil taky. A právě tím, že ten nejniternejší se utkává s tím nejzevnějším, vzniká největší tvůrčí potenciál.

Představte si kouli a budete vědět, že je to Bůh. Celý povrch koule bude poset různými lidskými tvářemi. Pak byste se zeptali Boha. A která ta tvář je Ti nejvíce podobná? On by vám řekl, že všechny tváře jsou Jeho tváře. I když je jedna Koule, má mnoho tváří. Každá Jeho tvář je ve spojení s jedním konkrétním člověkem. S touto tváří máte spolupracovat. Je jeden Bůh a každá ta tvář představuje jednoho Božího Syna. Každý člověk je ve spojení s jedním Božím Synem. Jedna z Božích podob je určena jen tobě a tuto máš v sobě objevit. Jestliže existuje někdo, můžete si představit živou bytost, která nemá charakter (povahu)? Pokud existuje živá Bytost (a to se týká i nerostů apod., které se také odlišují svými vlastnostmi), má spoustu vlastností, aspektů. Bůh měl zájem, aby se každý rys jeho povahy stal samostatnou živou bytostí. Boží Syn je zosobněná božská vlastnost, která se nám jeví jako zosobněná živá bytost. Na počátku Bůh má tělo, které se skládá z buněk, z orgánů. Každá tato buňka je buňka jeho těla. Ale ON je sám a nechce být sám. Bůh proto bere tyto jednotlivé buňky, osamostatňuje je a zosobňuje je, takže se stávají samostatnými bytostmi. Každý Boží Syn je zosobněný aspekt Boží povahy. Každý člověk má napojení na jednoho Božího Syna a tento Boží Syn je určitým aspektem z Boha. Z určitého úhlu pohledu můžeme říct, že každý má svého Boha. Všichni tito Bohové ale vycházejí z jednoho Boha. Jinak řečeno: Někdy řešíte mentální proces, soustředíte se na něco a přemýšlíte. Kdo to dělá? Já. Někdy děláte něco manuálně a používáte ruce. Kdo používá ruce? Zase já. I když jste jedna bytost, můžete dělat různé věci. Jestliže dělám zrovna takovou činnost, že přemýšlím, tak je to Bůh určitým způsobem konající. tento určitý způsob konání je jeden Boží Syn. V tomto případě je to Bůh, jehož největší talent je v mentální práci. Někdy zase tatáž bytost přestane přemýšlet a začne se zaměřovat na manuální práci. To, že někdo pracuje rukama, je tentýž Bůh, který se právě zaměřuje na manuální práci. Tento rys Boží povahy je zosobněn zase jedním Božím Synem. Říkám to proto, aby si někdo nemyslel, že nějaký Boží Syn je něco méně než Bůh-Otec. Pokud se někdo setká s Božím Synem, nemusí mít pocit, že poznává

něco menšího! Boží Syn je nejvyšší Bůh, který se zaměřuje na speciální činnost. Protože každý je napojen na určitého Božího Syna, který je specifický a je to Bůh, konající určitým způsobem, tak je jasné, že člověk, aby se v něm mohl tento určitý Boží Syn realizovat, musí mít svoji osobnost, své povahové rysy, které jsou přesně vyvíjeny k účelu, aby tento speciální Bůh mohl projevit svoji specifičnost. Právě proto musí mít každý člověk jinou duši, osobnost, protože každý z nás je napojen na jiný aspekt Boha. Pokud jsou určití Boží Synové, kteří zde mají své lidské podoby na této planetě, je to zvláštní skupina Božích Synů, protože tito Boží Synové se chtějí projevit v podmínkách, které jsou Bohu maximálně nepřátelské. Tito Boží Synové věděli, že prosadit se zde není jednoduchá záležitost, protože bude spojena s mnohými úskalími. Jestliže se zde na Zemi najde člověk, který obzvlášť v této době setkání s Bohem zrealizuje, tito Boží Synové, kteří na tom pracovali, budou mít v duchovním světě naprosto speciální postavení. Představte si, že mezi těmi Božími Syny Boží Syn, který se inkarnoval do Ježíše Krista, má výsadní postavení. Bůh měl projekt, aby se pozemšťan (to něco, co je bytostně v odporu vůči Bohu svou přirozeností, tělesně i mentalitou) setkal s Bohem. Aby Bůh ukázal, že to je možné, poslal zde Božího Syna, který mezi ostatními Božími Syny má výsadní postavení. Představte si, že by se mu to nepodařilo. Kdyby ten nejlepší Boží Syn v tomto poslání selhal, víte, co by to znamenalo? To, že Boží Synové, kteří jsou napojeni na vás, by zde vůbec nemohli být, vůbec by do tohoto projektu nešli. Řekli by si: Pokud se to tomu nejlepšímu z nás nepodařilo, tak my zde ani nemusíme chodit, protože je to neřešitelné. To by byla katastrofa z duchovního hlediska, protože Bůh by nedokázal naplnit původní projekt, kdy se nejníternější setká s nejzevnějším. Kdyby Ježíš selhal v tomto poslání, další Synové by se už vůbec nepokoušeli o to, aby člověk odhalil své pravé Já a lidstvo by úplně duševně zdegenerovalo. Boží Synové by se již nesnažili inspirovat lidské duše. Pokud má Boží Syn, který žil Ježíši výsadní postavení, v čem toto postavení spočívá? On nikdy nezakolísal v poznání toho, že JÁ a BŮH jedno jsme. Ostatní mohou mít slabé chvíle, kdy se nevnímají plně jako Bůh. Ale u tohoto Boží Syna je prožitek s Bohem absolutně trvalý. Nesmíme uctívat Ježíše jako vnější Bytost. Na Ježíši máme uctívat to, že ON učil a svým osobním příkladem ukázal, že se člověk může sjednotit s Bohem a že to, co říkal Ježíš: JÁ a OTEC jedno jsme, může říct a prakticky uskutečnit každý člověk.

Když Židové Ježíše pronásledovali, ptal se jich. Co vám na mně vadí? To, že o sobě prohlašuješ, že jsi Syn Boží. ON řekl: Cožpak nemáte v Bibli napsáno: Vy Bohové jste! Já nejsem v rozporu s vaší Bibli. Jen naplňuji to, co ve své nauce máte. Vy Bohové jste! Uvědomte si to. Já si to uvědomuji.

Dotaz posluchačky: Když Ježíš je ten, který nezapochybuje, tak co potom znamenají jeho slova na kříži?

J.P.: To na kříži říkal člověk Ježíš. Jestliže i Boží Syn jako duchovní Bytost je někdy schopen jakoby trošičku zapochybovat, a ztrácí intenzitu spojení s Bohem, tak co teprve lidská osobnost?

Když si uvědomíme, že Bůh musel přijmout výzvu, kdy to nejníternější vstoupí do kontaktu s nejzevnějším, což je tato planeta, a do tohoto projektu byla vybrána speciální skupina Božích Synů. Jiní Boží Synové, kteří mají jinou přirozenost, by vůbec tento projekt nemohli zrealizovat.

Bůh má duchovní tělo, které má končetiny, orgány. Boží synové, kteří se zúčastnili tohoto projektu, jsou ti, kteří v Božském těle jsou součástí (jednotlivé buňky) srdce. Pouze Boží Synové, kteří jsou součástí Božího Srdce jsou ti jediní, kteří mají šanci to zrealizovat. Tito Aby Boží Synové, kteří představují určitý specifický rys Boží povahy (což je dáno tím, že jsou součástí Božího srdce), projevíli tento rys své povahy, potřebují mít k tomu specifickou lidskou povahu. Jenom člověk s určitou speciální lidskou povahou je vhodný k tomu, aby se

tento speciální Boží syn mohl zrealizovat a působit. Když chcete vypěstovat specifickou lidskou povahu, člověka, obdařeného určitými lidskými vlastnostmi, mohli byste vypěstovat takové lidské tělo, kdyby ten člověk neměl pocit, že je lidská bytost? Mohli byste se trápit ve vztazích, co se týče zdraví, financí, kdybyste neměli pocit, že se to dotýká přímo vás? Nemohli. Aby se člověk emočně, mentálně vyvíjel určitým směrem, musíte takového člověka obdařit pocitem, že přímo on je ta živá bytost a že se přímo jeho vše dotýká. Nemohlo to být jinak uděláno než že Bůh nutil člověka, ať se ztotožní s fyzickým tělem. Pokud se 100% ztotožníte z fyzickým tělem, všechno, co se odehrává tomuto tělu, máte pocit, že se to týká vás. Nemohla být jiná cesta, než že Bůh vyvolal člověku dojem, že je přímo fyzickým tělem. Tím, že po určitou dobu po staletí a tisíciletí žil člověk ztotožněný se svým tělem, zaniklo poznání Boha, ale současně se člověk mohl nějakým způsobem emočně, mentálně a fyzicky vyvíjet. Jiná cesta nebyla. Bylo nutné vyvinout určitý lidský charakter, protože tento charakter je teprve vhodný k tomu, aby se v rámci takového člověka realizoval tento speciální Boží Syn.

Jak to Bůh udělal, že se člověk ztotožnil se svým tělem? Tím, že nutil lidskou mysl myslet, že Já jsem tělo a nic jiného. Musel vyvolat v člověku myšlení Já jsem fyzické tělo a také musel vyvolat v člověku silnou víru, aby v to uvěřil. V Bibli je popisováno v prvních třech kapitolách Genesis, když vznikl první duchovní člověk: I stvořil Bůh člověka podle obrazu a podobenství svého, muže a ženu stvořil jej. Muž je duchovní část, žena je duševní část. První duchovní lidé měli mysl tak sjednocenou s Duchem, že v takové mysli by vůbec Bůh neměl šanci vyvolat myšlenku Já jsem fyzické tělo, natož, aby ta mysl tomu uvěřila. Tato mysl byla tak silně sjednocena s Duchem, že by to v ní nemohl Bůh zrealizovat. V první kapitole. Muže a ženu stvořil jej. V druhé kapitole se již píše o Adamovi: A není dobré, aby Adam byl sám, stvoříme mu ženu. A proč by mu měli stvořit ženu, když už žena byla? Bylo napsáno v první kapitole: Muže a ženu stvořil jej (v Bibli je napsáno ještě navíc: stvořil je.), tak proč by v druhé kapitole bylo psáno: A stvoříme mu ženu? To má duchovní logiku. V prvotní mysli, která byla ztotožněna natolik s Duchem, že by tam nebylo možné vyvolat myšlenku, že jsem tělo, tak v druhé kapitole bylo popisováno, že na Adama byl dán sen, a z žebra Adama byla stvořena žena (nazvala se mužatka). Tím je řečeno, že byl vytvořen nový druh mysli, když Adam spal, to znamená, že tato mysl vznikla v podmínkách nepřítomnosti Boha. Sice je psáno, že se potom okamžitě obrátila ke svému muži, takže tato mysl si záhy také začala hned uvědomovat Boha, ale už v ní byl zárodek, aby od Boha odpadla. Na tuto mysl (z druhé kapitoly) se obrátil had a nabídl jí ovoce. Pro tuto mysl to bylo lákavé, začala jíst a dala i Adamovi. Tak došlo ke ztrátě Božího vědomí a tak se začala realizovat myšlenka Já jsem pouze fyzické tělo. Toto ztotožnění s tělem bylo iniciováno a řízeno Bohem. Nyní má člověk pocit, že je velice těžké se od tohoto těla odpojit.

Nechci vyvolávat dojem, že má někdo ignorovat své fyzické tělo. Tělo je reálné, ale nemusím věřit, že tato reálná věc jsem přímo Já! Když sedím v autě, je reálné? Je. Přesto nevěřím, že jsem to Já. Stejně tak se nacházím v tomto těle, ale i když je reálné, nejsem to Já. Jestliže je tělo reálné, tak Já jsem ještě reálnější!

Vyžaduje to obrovskou mentální a duchovní sílu, že kromě pocitu, že se vnímám jako reálná fyzická bytost, musíte vypěstovat také pocit, že jsem duchovní bytost, sídlící v nitru člověka. To není nějaká teorie. To tak prostě je. Neříkám, že se máme k tomu dopracovat, my jsme tím už nyní! Ten, kdo se má k tomu dopracovat, je naše lidská mysl, která nesmí o této pravdě pochybovat, musí to brát jako naprostý fakt. Ne že Jarda něco řekl a možná na tom něco je, ale naše lidská mysl to musí brát jako fakt, o kterém nelze vůbec pochybovat. Pokud lidská mysl této pravdě plně uvěří, nezbyvá potom už nic jiného, než na tu Bytost, která sídlí v mém nitru, neustále myslet. neustále v sobě vyvolávat touhu tuto Bytost spatřit a vnímat její přítomnost. Nepřipadá mi, že je to nějak složité. Musí se však po tom toužit, nepochybovat o tom a hlavně – tato snaha musí být trvalá.

Jsem naprosto reálný, ale neexistuji pouze z jednoho důvodu: jestliže Mi moje mysl nevěnuje pozornost. To je jediná možnost, jak si toto blokovat. Pokud se Moje mysl zaobírá něčím jiným a ne Mnou, blokuje si toto poznání. Můžete si uvědomovat, že je ve vás nějaká Bytost, ale je problém v tom, že budete v postoji, že ji budete chtít objevit. Neobjevíte. Musíte být v tomto postoji: Já jsem tato Bytost v nitru a ten, kdo Mne má objevit, je Moje mysl, nikdo jiný. Musíte myslet a procítovat, že Vy jste touto duchovní Bytostí a že nejste žádný hledač. Vy jste přímo to Nalezení.

Aby přicházely reálné výsledky, musíte přestat hledat. Musíte se přestat vnímat jako hledači. Vy jste přímo To nalezení!

Ne že hledám něco, co neznám, jakože něco nějakou dobu hledám, a možná, že přijde nějaký prožitek. Tak to není. Buď to dělám a mám to anebo to nedělám a pak se nemůžu divit, že nemám žádný prožitek. To není o tom, že něčemu nerozumím nebo že nám nějakou neschopnost. Nic si nenalhávejme, buď budu dělat to, co se dělat má a prožitek Boha budu mít, anebo to nebudu dělat, co se má dělat a žádný prožitek Boha mít nebudu. Už mnohokrát jsem říkal, co se dělat má.

Pokud zde má někdo potřebu chodit sedm let, bylo by pro mne špatné vysvědčení kdyby prožitky Boha neměl. Pak zde ale chodí někdo, kdo to, co jsem zde mnohokrát popisoval, nedělá.

Poznámka posluchačky: Třeba to dělá a ještě tě ke všemu rád vidí.

J.P.: Jo?

Další posluchačka: Setkání s tebou je natolik obšťastňující a povznášející, že proto tě vlastně vyhledáváme a chceme být s tebou v kontaktu.

J.P: Na to ale nemůžu přistoupit. To povznášející setkání přece probíhá v tvém nitru.

Posluchačka. Dobře, ale řekla bych, že jsi jeho spoluúčastí, tak v tvé přítomnosti člověk zažije, že je mu vedle tebe dobře.

Další posluchačka: Anebo je to potom tvoje chyby, že se máš na to vykašlat, když je to tedy tvé špatné vysvědčení, tak to teda můžeš rozpustit a každý ať si teda žije podle svého.

Posluchačka: Já si ale myslím, že je to tvé dobré vysvědčení, že po tobě lačníme, ne? ☺

J.P.: Zpět k tématu.

Aby člověk prožíval Boha, alias své pravé Já, alias jednoho Božího Syna, který je s ním ve spojení, nemůže to být zrealizováno, pokud neprobíhá určitý mentální proces. Vnímání přítomnosti Boha není jen nějaká meditace ve smyslu, že vypnu mysl a že se zapíchnu do nějakého mentálního či psychického bodu, kdy se snažím koncentrovat. Vnímání přítomnosti Boha je vždycky proces, při kterém pracuje mysl. Jestliže někdo navodí stav, že se mysl zastaví a nic nedělá, to nestačí. K něčemu to stačí, né ale k tomu, aby člověk zažíval Boha.

Mysl je v celém těle a stejně jako tělo má různé části a orgány. Jelikož je Bůh specifická záležitost, tak pouze určitá část této naší mysli je schopna Boha vnímat. Jestliže budete myslet na Boha pomocí mysli, která souvisí s hlavou, žádného Boha si neuvědomíte. Na Boha musíte myslet pomocí mysli, která je ve spojení s hrudí, s duchovním srdcem.

Když prožíváte Boha, můžete si být jisti, že tento prožitek je zajišťován výhradně touto myslí. V souvislosti s tím, že pouze tato část mysli je schopna zachytit Boha, vnímat Jeho přítomnost a naslouchat Jeho Hlasu, vidět Ho, mnoho lidí se dopouští té chyby, že nesmí sebe vnímat jako hledače. Této idey se musíte 100% zbavit. Vy jste Ten, kdo má být nalezen, né ten, kdo hledá. Člověk se obrací do nitra s nadějí, že v nitru někoho objeví. Zkontrolujte si, zda to tak u vás není. Někde v pozadí to tak většinou je, že tento konkrétní člověk si uvědomuje Boha. To není pravda! Vy jakožto fyzické bytosti nemáte šanci si uvědomit Boha.

Prožitek Boha není vůbec zajišťován fyzickým člověkem. Pak zjistíte, že fyzický člověk je v tomto procesu úplně bezvýznamný. Začnete mít k fyzickému člověku naprosto neutrální postavení, nebudete ho ani odmítat, ani nebudete z něho nadšení, ale zaujmete k němu neutrální postoj. Fyzický člověk vám poznání Boha nemůže dát a nemůže vám ho ani vzít, v tomto procesu hraje naprosto nulovou roli. V tu chvíli zjistíte, že fyzickým člověkem se vůbec nemáte zaobírat, protože to nikam nevede. Jediná, kdo je zajímavá v tomto procesu, je hrudní mysl. Fyzický člověk nic nemůže hledat a ani by nic nenalezl a proto ho můžu na určitou dobu odsunout a zůstanu jen Já a moje hrudní mysl. Ti dva musí zůstat. Mysl se nesmí zajímat odsunutým tělem, ale musí se zajímat jen Mnou. Chce vnímat Mne, či ne?

Když dáte fyzického člověka stranou, musíte mít pocit, že zůstal Ten, kdo chce být nalezen (Já) a ten, kdo Mne chce nalézt (moje schopnost myslet v hrudi). A v čem je tedy problém? V tom, že se člověk vnímá jako hledač. Není to tak! Fyzický člověk maximálně hledá jídlo a jiné věci. Sednu si a jen si zkontroluji, zda myslí moje hrudní mysl na Mne či ne. Nezajímá mne, co vidí oči, co slyší uši, kdo tu je. **Pokud je mysl zaměřena na Mne, vnímá Mne a pokud není na Mne zaměřena, nevnímá Mne.** Nic jiného v tom není. Když se bude moje mysl na Mne zaměřovat každý den a co nejdéle, začne Mne vidět i v mém duchovním těle a začne slyšet Můj Hlas. Fyzického člověka nevnímám, i když si uvědomuji, že jeho oči vidí a uši slyší. Soustředím však pozornost na to, zda moje hrudní mysl je na Mne zaměřena či ne. A navíc, jaké mám z toho pocity, když si Mne může uvědomovat. Vnímání Mne je vždy doprovázeno úžasnými prožitky.

Nechceme vytvořit prožívání něčeho, co jsme neznali. Chceme vědomě zintenzivnit prožívání něčeho, co jsme zažívali vždycky, od narození! Kdybychom toto nezažívali, jsme v bezvědomí, v hlubokém spánku.

Pracujeme s emočním prožitkem. Když řeknu, že fyzický člověk je mimo hru, protože jediné, o co zde jde, jsem Já a moje hrudní mysl, která, pokud je na Mne zaměřena, Mne vnímá. Pokud není na Mne zaměřena, nemůže se divit, že Mne nevnímá. **Aby se mohla hrudní mysl otočit ke Mně, musí vědět, kdo a kde jsem.**

Někdo chce vnitřně pracovat, sedne si a zavře oči. Má však myšlenku, že ten, kdo zavřel oči, si uvědomí právě Já. Ale ten, kdo má zavřené oči, si Boha nemůže uvědomit. Je jedno, zda má zavřené či otevřené oči, ale tento fyzický člověk nemá v tomto procesu žádnou roli. Zde má roli jediné moje hrudní mysl, která musí být naprosto bdělá, aktivní a musí si být vědoma, Koho chce.

Dotaz posluchačky: Ono je jedno, zda medituji, nějakým fyzickým způsobem, zda sedím na židli apod., nebo dělám jinou fyzickou činnost, důležité je, zda vnímám hrudní mysl.

J.P.: Ano. Je to jedno, jaká je to činnost. Musíš jen vnímat, zda hrudní mysl neustále vnímá Tebe. Pak bude zažívat štěstí z poznání, že Ten, koho vnímá, se nazývá Bůh. Ty máš také dobrý pocit, že jsi někým vnímána a s vděčností začneš tuto mysl naplňovat určitými myšlenkami, pocity, začneš se o ni starat. Zjistíš, že mezi vámi je velice intimní vztah.

Aby se mohla hrudní mysl na Mne dívat, musí vědět, kde a kdo jsem. Jsem Ten, který vždycky byl a vždycky bude. Vždy jsem byl Ten, koho si člověk uvědomoval, akorát ne dostatečně intenzivně. Dělal jsem ze sebe něco tak obyčejného, člověk se Mnou nezaobíral, protože měl pocit, že jsem to nejobyčejnější, co vůbec je. A to jsem dělal schválně. Kdybych se dal poznat fyzickému člověku a jeho lidské mysli, kým jsem, nikdy by se již nezaobírali pozemskými věcmi, protože by byli tak nadšení ze Mne a tak posedlí Mou přítomností, že by je tento svět vůbec nezajímal a tím pádem bych nemohl rozvíjet lidskou povahu a lidské tělo.

Nyní je to však u některých už jinak, už je nezajímá jejich mentální a fyzický rozvoj, ale starají se o to, aby byli v kontaktu se Mnou.

Hrudní mysl musí chápat, že každý člověk má naprosto reálný pocit Já existuji. Lidé si myslí, že když zde mají fyz. tělo, existují. Ale když spálím fyzické tělo, Já budu existovat dál! Mysl musí chápat, že je zde sice fyzické tělo, které nic nevytváří a kromě fyzického těla mám naprosto reálný pocit, že Já existuji. Tento pocit není konstituován přítomností těla, ale je naprosto nezávislý na těle. I ve snu, kdy si fyzické tělo neuvědomujete, máte pocit, že existujete. Kdybyste neměli pocit, že existujete, nemohli byste nic ve snu zažívat. Každý to zažívá a dělá, jakoby tento pocit neznal. **Tomuto pocitu Já existuji musí být věnována zvýšená a cílená pozornost!** Nebudu brát tento pocit jako jen něco samozřejmého, ale tím, že se mu budete cíleně věnovat, pomaličku vám začne docházet, že hledáte něco, co nelze ztratit. jedná se akorát o to, zda to zažíváte plně vědomě nebo jet lehce, instinktivně.

Když začne tento pocit ve vás zesilovat, v tu chvíli vám položím otázku ve vás: Kdo je to Ten, kdo existuje? No přece Já! Toto Já je naprosto reálné a jsem to přímo Já sám! Já jsem Já. Já myslím, Já cítím, Já něco konám. Každý si ale myslí, že teprve až něco cítí, myslí a koná, že je to přímo ON, ale není to tak. Když nebude žádná myšlenka, ani emoční prožitek, pocit Já je stále. I když se tělo nehýbá, pocit Já je stále. A Já jsem tímto Já. Tímto Já není nikdo jiný, žádný Bůh jím není. To je moje pravá totožnost, toto Já je Život sám. Být naživu znamená – mít pocit Já. Není jiný způsob prožívání Života. Když se na toto Já (na Sebe) zaměřím prostřednictvím své hrudní mysli, a položím této mysli otázku: A kde sídlím? Co Mi moje hrudní mysl odpoví? Ty sídlíš tam, jakoby ses propadal někde do hrudi. Já, která jsem v hrudi, musím hluboko v hrudi vnímat, že tam jsi přítomen jako pocit Já. A když se budeš snažit za Mnou hluboko sestoupit a udržíš si neotřesitelnou jistotu, že toto Já jsem Já, budu ti odhalovat ze své přirozenosti čím dál více, budu ti odhalovat Mé neskutečné možnosti.

Musíte nekompromisně cítit, že toto Já sídlící hluboko v hrudi, jste Vy! Jsem Ten, který si sám Sebe uvědomuje. Začnete chápat, že toto Já se po dlouhé roky identifikovalo s lidským masitým tělem a dělalo to Ono! A to, v co Já věří, co si Já myslí a co Já dělá, se pro vás stává naprostou skutečností. Pokud se toto Já rozhodne, že se identifikuje s fyzickým tělem, budete zažívat, že jste fyzické tělo a nic jiného. Pokud vás ale toto Já uzná za hodné, tak se začne identifikovat s tím, čím skutečně ve své pravé podstatě je – se Sebou. Vy jste tímto Já a všechno vytváříte prostřednictvím toho, co si v Něm myslíte a v co v Něm věříte. Pokud se identifikujete sami se Sebou, stanete se duchovní bytostí, která je lidskýma očima nepostřehnutelná, lidských sluchem neslyšitelná a budete naprosto reálnou Bytostí stejně tak jako ten nejtvrďší kámen, která je spatřitelná a slyšitelná pouze hrudní myslí.

Když nyní používám fyzického člověka, vytvářím materiální zvuky, tím pádem atakuji váš normální sluch, rozvibrováváme váš mozek a přikovávám vás k vašemu tělu a snažím se vás přimět, ať se odpojíte od těla a jdete k sobě do hrudi. To je paradox, že. Dá se naučit, že i když používám fyzického člověka, přesto budu hrudní myslí obrácen ke Mně.

Máte dvě možnosti: Vy, kteří cítíte, že jste pocitem Já, dovolujete své mysli, aby si myslela, že pocit Já je to samé jako fyzické tělo anebo jste to Vy, kdo inspirujete svoji lidskou mysl k poznání, že není tělem, ale přímo pocitem Já. tento pocit Já není tělesný, ale je to duchovní prožitek. Ty jsi Ten, kdo sídlí hluboko v hrudi a někdo existuje, kdo je schopen tě vnímat. ten, kdo je schopen Tě vnímat a navázat s Tebou kontakt, není fyzické tělo, ale pouze část tvé mysli, která je v hrudi. Nikdo vám už nic jednoduššího nemůže říct.

Pokud budete studovat nějakou duchovní literaturu a budete se učit, kolik existuje duchovních sfér a jak to tam probíhá, je to ztráta času. Zde jde o jedno: Pokud chcete se Mnou být a vnímat Mně, nemůžu vám doporučit nic jiného, než abyste si uvědomili, Kým jste. Nejste masitým tělem, i když je pro váš život důležité. Jste přímo pocitem Já a tento pocit Já sídlí hluboko ve vaší hrudi a jste to Vy a chcete, ať se najde někdo, kdo je schopen si Vás uvědomovat.

Když chcete jako obyčejný člověk mít nějaké pěkné pocity, uvaříte si třeba nějaké dobré jídlo. Pochopíte ale, že Já jsem ten nejkrásnější pocit. pěknější pocit než vaše Já vaše mysl nenajde.

Dotaz posluchačky: Takže ten milostný pocit zažívám jak tedy?

J.P: Když tvoje žena (hrudní mysl) vnímá tvého Muže (pocit Já). Fyzický člověk je potom fascinován tímto milostným aktem, když pravý muž je ve styku s pravou ženou. Měla bys mít pocit, že jsi v první řadě pocitem Já, tedy jsi Mužem, a také se nebráníš tomu, abys byla vždycky v určité chvíli ztotožněná s touto myslí a v tu chvíli se stáváš duší – jakoby ženou. I já, který jsem ve stavu, kdy si duše uvědomuje Boha, se cítím jako žena, že jsem Jeho nevěsta. Není pro nás směrodatné, jaké máme pohlaví, jestli jsme muž či žena, ale je směrodatné, že naše mysl je naše ženství a pocit Já je naše mužství. To je tajemství určitých lidí, kteří žijí trvale v Lásce. Trvalá Láska nemůže být, pokud se nenajde pravý Muž a pravá žena.

Člověk tomu může myšlenkově rozumět. Přestože jsem tyto poznatky měl, nezažíval jsem to. Není to dáno tím, že bych něco špatně pochopil. Jde jen o to, že jsem to nedělal, protože jsem nenamáhal hrudní mysl, ať se obrací na Mně, přičemž moje identita zní: Pocit Já sídlící hluboko v hrudi. Moje mysl se nenamáhala, aby si Mne uvědomovala. A to jsem navíc nevěděl, že se mám namáhat hrudní myslí, já jsem se namáhal mozkovou myslí. Když se hrudní mysl podaří navázat tento kontakt, a když uvidím, že moje mysl (žena) chce být trvale se Mnou a chce Moji přítomnost zažívat víc a víc a hlouběji a hlouběji, začnu jí odhalovat své možnosti, svoji povahu. Pak se stane váš život rájem. Až zemřete a budete v jiném, lepším světě, nebude vás nic jiného zajímat, i když tam budou nádherné krajiny, bytosti, ale bude vás zajímat jen to, že budete vnímat ve své hrudi pocit Já. To vám už zůstane navěky, bez ohledu, jestli budete v nejvyšším nebi či jinde. Pokud budete v nebi a bude vás fascinovat, jak je krásné a zapomenete na Mne jakožto na pocit vlastního Já, tak z toho nebe vypadnete.

Udělejte jen to, co jsem vám řekl a máte to. Jen se kontrolujte, jestli to děláte správně. Protože pokud vyjdete z této místnosti a potkáte nějakého člověka a hned budete třeštit oči, rozvírat uši, jak se s tím člověkem chcete bavit a v té chvíli vaše hrudní mysl nejenom že nic nedělá, ale hlavně Mne nevnímá jako přítomného ve vaší hrudi. Tak myslíte to potom se Mnou vážně nebo ne?

Poznámka posluchačky: Anebo toho člověka můžu vnímat, ale svým Srdcem.

J.P.: Netvrdím, že se máte uzavřít před tímto světem. Chci, ať každý získá tu schopnost, že dle své vlastní vůle do nebe vstupuje a z nebe vystupuje. Když zjistím, že člověk nabyt tu schopnost, která je plně pod jeho kontrolou, že kdykoliv na povel kdykoliv fyzického člověka od sebe odsune, zcela se zaměří na hrudní mysl a s vědomím, že hrudní mysl ví, kdo a kde jsem, a když potom zase vědomě odejde, tak Mi to nevadí. Chci mít ale tu jistotu, že tato duše je schopna ke Mně kdykoliv přijít a vědomě ode mě odejít. Ale když vidím, že se dám té duši trošičku poznat a ona si začne uvědomovat, jaké to má výhody a jaké prožitky to přináší, a potom přijde sebemenší nápor světa a duše je ode Mne fuč, a potom trvá zase roky, než se ke Mně vrátí, a ještě to dělám Já za ni, místo toho, aby to dělala ona, tak o to jde.

Duchovní a fyzický svět koresponduje na základě souvztažností. Už asi čtvrtý týden maluji byt, protože mi spadala malba a tak jsem ji musel škrabat, bylo to náročné. Snaha, kdy si chci zušlechtit byt, abych se cítil dobře, se projevuje navenek skrze fyzického člověka. Má to samozřejmě hluboký niterný důvod. Když se chci Já intenzivně zabydlet v člověku, kdy chci sídlit v člověku, jehož hrudní mysl je zaměřena na Mně, projevuje se to tak, že tento pozemšťan chce intenzivně řešit svůj byt. Buď výměnu bytu anebo si zušlechtit svůj byt. Pokud řešíte bytové otázky, je to důkaz, že chce ve vás sídlit Bůh. Když se ve vás usídli,

začnete procítovat, že vám na tom fyzickém bytě ani nezáleží, protože víte, že tam bydlí nějaké pozemšťan, ale ne Vy. Začnete se vnímat, že jste Ten, který sídlí v tom pozemšťanovi. A jde vám o to, aby si Vás pozemšťan uvědomoval, že jste v něm sídlící. To je pro vás opravdové bydlení. Byt jako takový zajímá jen toho pozemšťana, ale Vás rozhodně ne.

Posluchačka: Musíme žít na všech rovinách. Mít vše zharmonizované.

J.P.: Vnější svět vždycky nějakým způsobem na vás vyvíjí nátlak. Tomu se nikdo nevyhne. Proč se ale do tohoto světa ještě čím dál více ze své vlastní vůle montovat?

Když mysl vstupuje dovnitř, aby Mne tam viděla, může se vyskytnout pár překážek: Nesmí tam být ta myšlenka, že ten, kdo má zavřené oči, vstupuje do nitra. Toho dát stranou, ani ho nevnímat, ani ho neignorovat, on nic nehledá. Ten, kdo hledá, je vaše hrudní mysl. Zpočátku je mysl ještě rozmáznutá a není dostatečně zkoncentrovaná. Člověk tam vnímá tmu, nic, žádné ostré myšlení, ani mimořádné pocity. Mám zavřené oči a vím, že to není ten, kdo chce něco najít. Vidím tmu a není nějaké ostré myšlení ani nějaké mimořádné emoční pocity. Pokud se takto přistihnu, dám si stop. V tomto je třeba zbytečně pokračovat dále. Tedy otevřu oči (tím se zaktivní mozkové myšlení, což je dobře). Znovu si zopakuji: Moje mysl bude sestupovat do nitra a tato mysl se musí zaměřit na pocit Já, přičemž musí být 100% jistota, že přímo Já jsem pocitem Já a nakonec dojde k prožitku, že Já budu odhalen svou myslí, která bude šokována, Kým ve skutečnosti jsem. Znovu zavřu oči, jdu do hrudi a úplně lehce jakoby se mi tam chtěla objevit skoro lidská postava, kolem níž jakoby bylo najednou světlo. Zase to může upadnout do nějaké letargie a otupělosti. Tak se znovu proberu a přeruším to. Když se dostane hrudní mysl do této letargie, přerušte to, dostanete se do svého mozku a znovu si to ujasněte. Moje mysl bude sestupovat do nitra, aby se setkala naprosto reálně s živou Bytostí. Touto Bytostí jsem Já sám, dokonce mám i duchovní tělo, které je mnohem krásnější. To je ale vedlejší, důležitý je pocit Já.

Čím více tato pravda ve mně ožívá, tím více se bude v mé hrudi aktivovat Láska. Když budu cítit Lásku, je to příjemné, ale nesmím se tím nechat zastavit. Vznikající Láska je jen vedlejší efekt, je to důsledek pravdy.

Pokud sestupujete do nitra a není tam jasný a ostrý prožitek sebe sama, pokud tam zažíváte vnitřní otupělost, mentální nehybnost a emočně nic mimořádného, vystupte a dostaňte se do zevního vědomí, jasně si to mentálně uvědomte, o co se pokoušíte a znovu tam sestupte.

Vyvrcholení musí být naprosto jednoznačný prožitek, že Vy, kteří jste se domnívali a zažívali jako fyzický člověk, jste Ten, který sídlí jako duchovní Bytost hluboko v lidské hrudi, to je vaše pravá totožnost. Ne teoreticky, ale naprosto reálně prožitkově zažitá.

Ne že Vy chcete sestoupit někde hluboko do nitra, ale musíte být v postoji, že Vy jste přímo Ten, kdo je tam hluboko v nitru. Do nitra chce sestoupit vaše hrudní mysl, se kterou se nesmíte ztotožňovat. Vy jste ten, který chce někoho k Sobě přitáhnout, který někoho inspiruje, aby ten dotýčný si Vás uvědomil a začal poznávat a odhalovat Vaše kvality. Tomu, kdo sestupuje k Vám, musíte dát nějakou výbavu na cestu. Výbava spočívá v tom, že mu dáte naprosto ostré pochopení, že jste pocitem Já, dáte mu mentální pochopení, že sídlíte hluboko v hrudi a ne nikde jinde. Mysl si nesmí zahrávat s myšlenkou, že to jen zkusí, že to je třeba jinak apod. Mysl musí mít naprostou jistotu, že je to právě takto. Musíte také mysl vybavit toužebným očekáváním, aby k tomuto kontaktu došlo co nejdříve. Musíte v ní vyvolat naději, že toto setkání je tak mimořádný prožitek, že ta mysl musí opravdu hořet nedočkavostí, aby to bylo co nejdříve. Potápěč musí mít kvalitní skafandr a kvalitní kyslíkové bomby.

Protože jsme byli zvyklí používat jen mozek, tím je tělesná mysl a mozkové vědomí velice ostré. Protože hrudní mysl nebyla používána, je otupělá a neohrabaná. Musí však být také tak ostrá, bdělá a pohyblivá, aby uchopila pocit Já.

Když máme pocit těla, co pocit těla vnímá? Chlad, teplo, žízeň, tlak. Ale pocit Já přece nemůže vytvářet tělo. A protože tělo není schopno vytvářet pocit Já, tak Já nemůžu být tělem. Pociť Já musí být prožívám bez přítomnosti těla, musí být prožíván samostatně, nepotřebuje být podporován jinými pocity.

To, že se vám nedaří se spojovat se svým Já se děje proto, že vaše hrudní mysl není dostatečně čiperná, bdělá a aktivní. Jedná se zde o to, abyste do hrudní mysli dostali stejnou lehkost uvažování a bdělost, jakou má mozková mysl.

Když začnete svoji mozkovou a hrudní mysl přivádět k pochopení, že Bůh je přímo pocitem Já a že cítíte, že jste to Vy, mohl by vznikat pocit, že jsem si vždycky myslel, že prožitek Boha musí být něco velkolepého. Když moje mysl zjistí a hrudní mysl to prožitkově uchopí, že to tak je, že jsem to Já sám, může dojít k takovému pocitu, že to může být nuda, když budu sám se sebou. Nebude to nuda. Když jste byli ztotožnění se svým fyzickým tělem, není to moc mimořádný život. Sem tam se sice dají nějaké radosti získat, třeba když zajedu někde na dovolenou apod., ale když tomuto Já odeberete falešné ztotožňování se s tělem, umístíte Ho tam, kde vždycky sídlilo, a uvědomíte si, že to je to, co cítíte, že jste to přímo Vy, tak když se Vy začnete vaší myslí odhalovat čím dál víc, najednou začnete ve svém Já odhalovat takové mimořádné věci, vaše mysl Vás začne vnímat, že jste úplně cizí Bytost, že jste tak jiný a že máte takové možnosti ve svém Já, že ta mysl na to nikdy nebude mít. Mysl bude fascinovaná, že se může s takovou Bytostí setkávat. A touto Bytostí jste Vy!

Kontrolujte se stále. Neznamená to, že se máte zříkat světa. Chodte do světa, ale navracejte se do kontaktu se Sebou! Pokud se vaše mysl zaobírá vším možným, ale ne Mnou, pak vím, že Já ještě nejsem pro vaši mysl tak atraktivní. Taková mysl Mne sice může hledat, ale při sebemenší příležitosti je schopna se zaobírat světskými věcmi. Já se takové myslí vnucovat nebudu. Pokud není ke Mně hrudní mysl obrácena a nezaobírá se Mnou, nemůžete se divit, že se vám nic neodhalí. Nemám nic proti světu, ale Já jsem to nejlepší, s kým se můžete v životě setkat.

Máte nějaké otázky?

Posluchač: Jak si člověk zkontroluje, že komunikuje s tou hrudní myslí? Když je stále zablokován v té fyzické, když myšlení stále utíká k té mozkové myslí.

J.P.: To jsem nepochopil, mozková mysl je stejně tak důležitá jako hrudní mysl. To myšlenkové pochopení stejně uděláš nejdříve v mozkové myslí. Ale to, co v mozkové myslí dobře pochopíš, způsobí to, že mozková mysl je ráda důležitá, jak je chytrá, je schopna pořád žvanit atd. Mozková mysl musí jasně chápat, že to pochopené lze prožít v hrudi. Mozková mysl musí velice ochotně spolupracovat s hrudní myslí a protože ví, že ten samotný prožitek může uskutečnit hrudní mysl, nebude se bránit tomu, že po určitou dobu bude dominantní práci odvádět hrudní mysl. Mozková mysl bude klidným svědkem toho a pozoruje, jak se hrudní mysl namáhá. Ona ví, co má být nalezeno – pocit Já. Pozoruje svoji sestru, která pracuje a která toho může dosáhnout. To, čeho se snaží dosáhnout hrudní mysl, bude nakonec obohacující pro obě dvě.

Pokud se toto Já ztotožní s hrudní myslí, a budu mít pocit, že Já jsem mysl (duše), napadají mne otázky. Toto Já se od té myslí odpojí a začne se ztotožňovat samo se sebou a máte pocit, že Já jsem Já a v tu chvíli vám Já začne odpovídat. Toto Já je zosobněním veškerého vědění. Vy jste ten, kdo skrze mysl vytváříte otázky a Vy, když jste sjednoceni sami se sebou, dáváte této myslí odpovědi.

Když začnete zažívat vnitřní Hlas, zjistíte, že to není nic jiného než že Vy hovoříte ke své hrudní mysli.

Pokud půjdete ke Mně, Já vám dám instrukce, které jsou vám šité přesně na míru, protože každý máte jinou povahu. Ale to, co říkal Jarda, platí pro všechny.

Je to jako s tělem. Pokud celý život používáte pravou ruku, máte ji šikovnější. Když to chcete změnit, aby byla levá šikovnější než pravá, bude to námaha. Je to jen otázka zvyku. Dejte si ale tu námahu. Když zlomíte ten odpor, objevíte pravdu o sobě! Stanete se skutečnými! Vstupování do nitra přináší nejlepší účinky ráno.

Poznámka posluchačky: Jsem ten šťastlivec, že mám tu možnost třeba ve dvě, ve tři ráno. Je to velmi čisté v tom, že všude je ticho a já si připadám v té chvíli ne sama a prázdná, ale plná, šťastná.

Další posluchačka. To jsi už vyspaná anebo jsi ještě nešla spát?

Posluchačka: Já spím tak tři hodiny denně, jinak to nejde. Řeším to tak, že ve dvě či tři vstanu a jdu do klidu. A je to dost silné, během dne to nejde až tak moc uskutečňovat, je to přesně, jak říkáš. Samozřejmě to si může málokdo dovolit.

J.P.: Pak si řeknete: Jak je to možné, že jsem si Ho tak dlouho neuvědomoval. Když člověk začne uchopovat Já, začnete prakticky prožívat, že jste nesmrtelní a že po smrti těla žijete dál. Vy budete vědět, že někdo bude odcházet z těla a na druhé straně vás bude někdo čekat a to budete Vy. Ten, kdo bude odcházet, bude tvoje mysl a Ten, kdo bude čekat, bude tvé Já. Je to naprostá jistota, že smrtí nic nekončí.

Když začnete zažívat své Já, zjistíte, že není nic pěknějšího než On, a budou vám pozemské okolnosti vašich životů dosti lhostejné. Nebude vám až tak záležet na tom, kde a v jakém prostředí jste, protože stejně od toho už nic neočekáváte, ale víte, že tento svět vám nemůže dát takové nádheru a prožitky jako kontakt s vaším Já.

Posluchačka: Pak už vlastně cítíš to nutkání tvořit, něco ze Sebe dělat apod. , dávat ven.

J.P.: Samozřejmě, že člověk, který už navázal kontakt se svým Já, je nucen, aby toto poznání šířil dál a probouzel ostatní mysle k tomuto poznání. A to, že někdo ještě k tomu hraje třeba na klavír, to je druhá věc.

Posluchačka: To dělá tvůj Boží Syn a její Boží syn zase má jiný úkol. Pokud je člověk veden svým vlastním Já, už bude vědět, co má dělat a co Já chce přes něj vyjádřit.